

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΟΥ, ΠΩΣ

Είναι γνωστό πώς άπτά είναι δυο λογιώ : α') τα ρωτηματικά, β') τάοριστολογικά.

Τά ρωτηματικά θέλουν περισπωμένη λ. χ. πού πώς ; πώς είσαι ;

Τάλλα θέλουνε δξεία (δηλ. βαρεία).

Τό αναφορικό ποϋ, λ. χ. άπτός ποϋ σου είπα, και τό ειδικό πώς, λ. χ. μούπε πώς θάρθει.

ΣΗΜ. — Στο περασμένο ορθογραφικό άρθροκι τά με παχιά στοιχεία : τώ (ν), ότα (ν), πρέπει νά περάσουν παραπάνου μαζί με τάλλα, άνάμεσα μή (ν) και λ ο ι π ό (ν). Έτσι διορθώνεται τό τυπογραφικό λάθος πού χαλνά τό νόημα Παρακάτον τό : μα ζι θέλει με ι, όχι με υ.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

*Ο Μωρεάς ζωντανέμένος από τό Μαλακάση.

— Οί «Στρωφές» του Ζάν Μωρεάς, μεταφρασμένες από τον ποιητή Μ. Μαλακάση, κυκλοφορήσανε σε βιβλίο από 200 σελίδες, την τελευταία βδομάδα. Η σημαντική αυτή δουλιά είναι αληθινός έθλος, πού κατάφερε ο ποιητής των «Ασφοδέλων», ύστερ' από συγκρατητό και πολύχρονο κόπο. Η άεργη και εύσιαστική, απαιότατη και θαυμάια πώηση, του γαλόγλωσσου Έλληνα δημιουργού, για ναποδοθεί μεταφρασμένη, χωρίς νά χάσει πολύ μέρος από τη χαρακτηριστική όμορφιά της, έπρεπε νά βρεί αληθινό τεχνίτη, σάν τό Μαλακάση, για νά την άγαθήσει, τή νιώσει πέρα και πέρα, και την αίστανθεί δημιουργικά. Τούτο φανερώνει άκόμα κι ο πρόλογος του βιβλίου, μελέτη του μεταφραστή, πάνω στο έργο του Μωρεάς, πού ξεγγά σύντομα τό χαρακτήρα της αρμονικής και εξαιρετα υποβολητικής πώησης του ιδρυτή της Ρομαντικής σχολής.

*Η τελετή του Άριστίου σήν Άκαδημία. — Ο ποιητής Γρυπάρης κι ο ζωγράφος Παρθένης.

— Η επίσημη τελετή για τό φετινό Άριστιό, πού τό πήρανε ο ποιητής Γρυπάρης κι ο ζωγράφος Παρθένης, έγινε την περασμένη Κυριακή τό πρωτό (10 του Μάη) στην Άκαδημία. Πρώτος μίλησε ο άριστειούχος κ. Πολέμης, σε καθαρώνουσα γλώσσα, σύμφωνα με την άξία του, — για τό έργο του Γρυπάρη. Με την όμιλία του, σά χρονογράφημα συνειδημένης σειράς, με ύλη τή δημοσιογραφική επιπολαιότητα, μās βεβαίωσε πώς έδωσε ψήφο σε ποιητή, πού όλότελα δέν τον έχει καταλάβει. Ο κ. Πολέμης αρρόδιασε για την πώηση γνώμες και ιδέες συντηρητικές και παλιωμένες. θέλοντας, χωρίς άλλο, νά υποστηρίξει τή δική του ποιητική άναστιά και γυνότητα. Ύστερ' άνέθηκε στο δήμα ο κ. Ζαχ. Παπαντωνίου, και με μικτή

γλώσσα μās άνάλυσε τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ζωγραφικού έργου του κ. Παρθένη, και προσπάθησε νά τό τοποθετήσει μέσα στην περιοχή της πλατειάς τέχνης. Τόν Παρθένη τον έβρισκε λυρικό ζωγράφο. ύποκειμενικό, έσωτερικό, συμβολιστή.

Κατότι ο Ύπουργός της Παιδείας κρέμασε στο λαμό των δυο καινούριων άριστειούχων τό παράσημο, κι ο ποιητής Γρυπάρης εύχαρίστησε για την τιμή, και καταπάστηκε σε γλώσσα και ύφος συνδυαστικό ναναλύσει την πώηση του μακαρήτη Σουρή. Προσπάθησε νά πεί για τον ποιητή του «Ρωμοϋ» ότι ίσαμε τώρα είπαμε κιόλλο δημοσιογράφοι για τό συνάδερό τους, μα στο τέλος, σάν τίμιος άντρας, δέν μπόρεσε ναγνώσει τή γνώμη του Ψυχάρη, πού φάνηκε μάλιστα, όσο κι αν τά μάσησε, πώς κι αυτός την παραδέχεται για τή μόνη σωστή. Ο Σουρής, είτε, είτε γιομάτος πεζολογία, και ζητούσε νά κάνει στίχους όπως όπως, μα τό κύριο χαρακτηριστικό του είτε πώς έτσι αντιπροσώπευε τή γνώμη του επάλολη κι ανάβαθη εποχή. Κι αν ο άρχηγός του γλωσσικού συνδυασμού (τό Βενιζέλο τάχατες εννοούσε;) τον αναγνώρισε για ποιητή, μα ο άρχηγός των δημοτικιστών τον έφύλαξε...

Τελευταίος μίλησε ο κ. Παρθένης. Είπε γενικούς όρισμούς για τή ζωγραφική, και με γνώση και βάθος δικαιολόγησε τή δεξιότητα και την τέχνη του την προσωπική και εξαιρετικά ύποκειμενική.

«Λυρικά ποιήματα» Μ. Μαγκάκη. — «Ζωής Όνειρα». Α. Γιαλούρη. — «Ο Άντίζηλος» Στεφ. Μόρφης.

— Βγήκανε σ' ένα τόμο τά «Λυρικά Ποιήματα» του Μανώλη Μαγκάκη, του άξέχαστου ποιητή πού πέθανε πέρσι, άπάνω στα νιάτα του. Τά πρωτότυπα ποιήματά του, πού βρεθήκανε, είναι λιγοστά, μα οι μεταφράσεις ξένων λυρικών τραγουδιών είναι πολλές και φροντισμένες. Άξιόλογη είναι και ή εργασία του για τή μετάφραση του Σαίξπηρ, πού της άφιέρωσε πολύ καιρό και σφόν τόμο τούτο δημοσιεύονται κομάτια από τά δράματα «Ριχάρδος Γ΄», «Βασίλες Ιωάννης» και «Ιούλιος Καίσαρ». Τό βιβλίο στολίζεται μ' ένα σκίτσο του ποιητή, καμωμένο από τον Άμερικάνο ζωγράφο Παύλο Σούνν.

— «Ζωής Όνειρα» επιγράφεται πρωτότυπο διήγημα του κ. Άντώνη Γιαλούρη, ξανατύπωμα από τό περιοδικό «Λόγος» της Πόλης. Ο κ. Γιαλούρης δείχνει μ' αυτό πώς έχει αξιοζήλευτο ταλέντο και γλωσσικό αίσθημα πού σιμώνει πολύ πρδς την αλήθεια. Η αφήγησή του γοργή και γεμάτη ψυχή, τό πλέξιμο της ύπόθεσής του ζωντανό και τεχνικό.

— Ο κ. Στέφανος Μόρφης ετοιμάζει νά εκδόσει σε βιβλίο ένα μεγάλο διήγημα με τον τίτλο «Ο Άντίζηλος». Είναι ήθογραφία και ψυχογραφία μαζί, δγαμένη από τή σύγχρονη μας κοινωνική ζωή, και διατημένη μ' έναν απόλο τρόπο, πού χαρακτηρίζει ιδιαίτερα τό ταλέντο του.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τὰ δεκάχρονα τοῦ Μωρεάς. — Σύσταση φιλολογικῆς συντροφίας γὰρ τῇ μνήμῃ του. — Τὰ νέα ποιήματα τοῦ Φρανσὺ Ζάμ.

— Ὑστερα ὑπὸ τὸ πανηγυρικὸ τεῦχος τῆς Revue Critique, τὸ ἀφιερωμένο στὸ Ζὰν Μωρεάς ἀπὸ ἀφορμῇ τὰ δεκάχρονα τῆς θανάτου του, ἀκολούθησε ὁ ὁλὸς ὁ μεγάλος Γαλλικὸς τύπος, τιμώντας μὲ σχετικὰ ἄρθρα τῇ μνήμῃ τοῦ Ἑλληνα γάλλου ποιητῆ. Ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, μὲ τὴ συνεργασία κριτικῶν καὶ συγγραφέων ἀπὸ τοὺς πῶ τρανοὺς καὶ πῶ γνωστούς στὰ γαλλικὰ γράμματα, φιλοτιμήθηκαν νὰ βάλουν τὸ καθένα τὰ λιθάρι του στὸ βάθρο, ὅπου θὰ σταθεῖ ἡ ἀθανασία τοῦ ποιητῆ. Καὶ μέσα σ' αὐτὰ, ἀξιωματικῶς καὶ ἀξιοσημείωτο, τὸ πανηγυρικὸ τεῦχος τῆς Minerve Française, ὅπου ἔχουν συνεργαστεῖ οἱ ποιητὲς Raymond de la Tailhède, Ernest Raynaud ἢ Κόμησα ντε Νοάιγ, ὁ Ἑλληνας Ε. Ἀθανασιάδης, καὶ ἀκόμα καμιά εἰκοσαριά ἀπὸ τὰ γνωστότερα ὀνόματα.

Καὶ φαίνεται πὺς αὐτὸς ὁ φόρος τῆς τιμῆς πρὸς τὸ Ζὰν Μωρεάς, δὲν εἶναι ἓνας παροδικὸς ἐνθουσιασμός, γεννημένος ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση πού ἔφερε σ' ὅλους τοὺς λάτρεις τοῦ ὠραίου τὸ κλείσιμο τῶν δέκα χρόνων ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, καὶ προορισμένος νὰ ξεθυμᾷ πάλι, ἵστερ' ἀπὸ λίγες μέρες. Ὅχι. Σίγουρα εἶναι ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς δόξης του, τοῦ ὅλο ἀνεβαίνει, γιὰ νὰ φτάσει καὶ νὰ στήσει τὸ θρόνον τῆς κοινῆς στους Ἀθανάτους. Γιατί τὸ ὅτι γίνεται σήμερον γιὰ τὸ Μωρεάς, δὲν ἔγινε γιὰ τὴν καθέναν καὶ ὁ μόνον ποιητῆ. Καὶ μαζὶ με τὰλλα, ἀναφέρουμε ἐδῶ τὴ συστάση μιᾶς συντροφίας μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἀνάμνηση τοῦ Μωρεάς» μὲ ἐπίτιμους προέδρους τοὺς Μωρίς Μπαρρὲς καὶ Ἀνρί ντε Ρενιέ, γιὰ τὴν ὁποία τὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς «Κριτικῆς Ἐπιθεώρησης» λέγει τὰκόλουθα :

«Ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ τὸ συγγραφέα τοῦ Ἀφασίου μένον Προυσκυρτῆ, τῆς Εὐριφύλλης, τῶν Στροφῶν καὶ τῆς Ἰφιγένειας, καὶ γιὰ νὰ λαμπρύνουν τὴ δόξα του μὲ μιὰ μόνιμη καὶ σταθερὴ μαρτυρία, θέλησαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ ποιητῆ νὰ συνενωθοῦν κάτω ἀπὸ ἓνα κοινὸν τίτλο : «Ἡ ἀνάμνηση τοῦ Μωρεάς».

«Αὕτῃ ἡ ἔνωσις στὴν ὁποία προσκαλοῦνται ὅλοι οἱ συγκαίριοι συγγραφεῖς, ἔχει σκοπὸ νὰ κεντρίσει μὲ τὴν παρουσία της καὶ νὰ πολλαπλασιάσει μὲ τὴ δύναμὴ της ὅλες τὶς πρωτοβουλίες πού μποροῦν νὰ ὑπηρετήσουν μαζὶ μιὰ μεγάλη ἀνάμνηση καὶ τὴ φήμην τῶν γαλλικῶν γραμμάτων καὶ τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος.

«Πρέπει νὰ τὸ εἰποῦμε πὺς ἡ φιλικὴ αὕτη συντροφία πού δημιουργεῖται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, καὶ πού ἡ «Κριτικὴ Ἐπιθεώρηση» τῶν χαρὰς τῆς νὰ τὴν ὑπηρετεῖ, δὲν πρόκειται νάχει, γιὰ τὴν ὥρα, μῆτε κατὰστατικὸ, μῆτε κανονισμὸ, μῆτε γραφεῖο. Ἐῖταν ὁ μὴ φυσικὸ νὰ συλλογιστοῦνε πὺς ὁ ἴδιος ὁ ποιητῆς, ὀνομάζοντάς τοὺς ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης του, ὥρισε τὸν Μωρίς Μπαρρὲς καὶ τὸν Ἀνρί ντε Ρενιέ γιὰ νὰ προεδρεύουν στὴν Ἀνάμνηση τοῦ Μωρεάς».

Σὰ συμμερισμὸς σαυτῇ τῇ σεμνῇ γιορτῇ—σὲ μιὰ τέτοια ἀσεμνῇ ἐποχῇ!—πρέπει νὰ θεωρηθεῖ καὶ ἡ ἔκδοσις τῆς Μετάφρασης τῶν «Στροφῶν» τοῦ Μωρεάς ἀπὸ τὸν ποιητῆ Μαλακᾶση, πού μ' ἀνυπομονησία περιμέναμε νὰ τὴν δοῦμε ὅλοι οἱ λάτρεις τῶν ὠραίων στί-

χων· γιὰτὶ τὸν καλλιτέχνη ποιητῆ Ζὰν Μωρεάς, μόνον ἓνας καλλιτέχνης ποιητῆς σάν τὸν κ. Μαλακᾶση μπορεῖ νὰ μεταφέρει στὴ γλώσσα μας μὲ τὶς λιγώτερες δυνατὲς—ἀπαραίτητες σὲ κάθε μετάφραση—ἀβαρίες.

— Ὁ Γάλλος θεοσκόλητος ποιητῆς Φρανσὺ Ζάμ ἔβγαλε, τελευταῖα, ἓνα καινούργιο ποιητικὸ βιβλίο κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο : «Poète Rustique». Ἄν καὶ εἴμαστε πολὺ λίγο φίλοι τῶν στίχων τοῦ εἶδους τοῦ Φρανσὺ Ζάμ, μολοντοῦτο, ἡ ἴσια ἴσια γι' αὐτό, θὰ θέλαμε νὰ τὸ διαβάσουμε αὐτὸ τὸ καινούργιο του βιβλίο· γιὰτὶ ἀπὸ τὸ χρονικὸ τοῦ Ἀντρέ Τεριβ στὴν «Κριτικὴ Ἐπιθεώρηση», βλέπουμε πὺς ὁ ποιητῆς, αὐτὴ τὴ φορά, μᾶς παρουσιάζεται σὲ μιὰν ἀπλὴ καὶ ἀνεπιτήδευτῃ μορφῇ, νέαν γιὰτὸν, σάν ἀγροτικὸς ἢ χωρικός ποιητῆς. Ὁ Ἀντρέ Τεριβ ἀρχίζει τὸ κριτικὸν τοῦ σημείωμα μὲ τὰκόλουθα χαρακτηριστικὰ λόγια :

«Ὁ κ. Φ. Ζ. μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει τόση μεγαλοφυΐα, ὅσην πολλοὶ πιστεύουν· ὅμως ἔχει πολὺ περισσότερο ταλέντο, ἀπὸ ὅσο δείχνει. Γιατὶ θὰ ἔκλινε κατὰ τὴν ἀγάπῃ περισσότερο τὴν πρόζα του παρὰ τοὺς στίχους του, γιὰ τὸ λόγο πὺς ἐκείνη, σὰ λιγότερο φιλοδοξη πούναι, εἶναι καὶ λιγότερο ἀνακατωμένη καὶ μπερδεμένη. Ὅμως στὸν «Ἀγροτικὸν Ποιητῆ» φροντίζει νὰ μᾶς δεῖξει πὺς μπορεῖ καὶ γράφει στίχους τόσο καλά, ὅσο καὶ οἱ πρὸ μεγάλοι, καὶ πὺς ὁ Ζάμ, δίχως τὸ ζαμμιζμό, θὰ μπορούσε νὰ ἦταν ὁ Λαφονταίνος μᾶς...»

ΔΥΟ ΜΑΤΑΚΙΑ ΜΑΒΙΑ

Ἐξ καλοκαίρια, θαρρῶ, ἀπὸ τότε περᾶσαν καὶ πάνε,
Καὶ γυρῶ ξανά,
Μ' ἄπλερο πόθο, δειλός, στὸ κλωνόγυρτο πάρκο πού
Στολιστὸ γιορτινὰ. (θᾶναι

Φτάνουμε· νὰ, τὸ χωριὸ μὲ τὰνάγια γελᾶτα σπιτάκια,
Καὶ σ' ὀλίγο θὰ δῶ,
Μόλις στὸ μῶλο μπροστὰ τὸ καρδίβι σταθεῖ, δυὸ ματά-
Δυὸ ματάκια θὰ δῶ. (κια,

Ἀχ καὶ ἂν δέν ἦσαν αὐτὰ νάγαλιν τὰ μαβιά τὰ ματάκια
Πούχα δεῖ δυὸ στιγμὲς
Ποῖν νὰ μισέψω ἀπὸ δῶ, στοῦ χωριοῦ τὰ γελᾶτα σπι-
Δὲ θὰ γυρνοῦσα ποτέ. (τόκια,

Ἐξ καλοκαίρια, θαρρῶ, ἀπὸ τότε περᾶσαν· θυμᾶμαι
Τὴ σιερνὴ τὴ βραδιά,
Πούχα τὸ πάρκο πικρὰ παρατήσει, καὶ νά με !
Μ' ἀντισμένη καρδιά.

Νά, τὸ πάρκο βουδὸ καὶ κλωνόγυρτο πάντα, μιλάει
Στὴ νυχτιά τὴ θερμή,
Νά, τὸ φεγγάρι περνᾷ στὰ κλαδιὰ καὶ μισοῖμι κενταίει
Πλήθος ἴσκιους στὴ γῇ.

Κάθε κλωνάρι γυρτὸ καὶ ἓνα πόθο μου λὲς καὶ κραταίει,
—Δυὸ ματάκια μαβιά—
Θύμηση ἀπέραντῃ, ἀργή, μὲς στὰ στήθη ξυπνὰ καὶ
Μπρὸς στὴν κάθε γωνιά. (σκιρταίει

Νά, καὶ ἡ γιοῦλα ἡ καλή.—Δυὸ ματάκια πού μειάζαν
Πὲς μου, βάβω, πού νᾶναι ; (μ' ἀστέρια,
—Πήγαν δυὸ ἀδέρφια νὰ βροῦν τ' οὐρανὸν ἔξω σωστὰ
Ἐπερᾶσαν καὶ πάνε... (καλοκαίρια,

Ἀπριλίου 1920

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Π. Βουλ. Εύχαριστούμε. θά φροντίσουμε καταφρονεμένο ποτέ, τὸ ἐνάντιο. Τὸ «Μπούρτζι» δείχνει πὺς ἔχεις καλαισθησία καὶ καθαρὸ μυαλό: δυὸ μεγάλα προσόντα· λίγη περισσότερη πρωτοτυπία καὶ περισσότερο σφίξιμο στὸ νόημα θά σ' ἐβράζαν σὲ καλὸ δρόμο. Θά δημοσιευτεῖ. — κ. Δ. Ζαμ. Τὰ χεῖλια ποὺ ἀντὶ κόκκινα, εἶναι κοκκινωπά: ἡ ἀνατριχίλα, ὅπως γίνεται ἡ ἀνατριχίλα γιὰ νὰ ριμάρει μὲ τὴν ἡσυχιά: δὲ στέκονται καλὰ, — κ. Έρασμ. Λάβαμε τὴ «Μελέγχολη προσφορά» καὶ τὴν «Ἀνοιξιώτικη βραδιά». — κ. Στ. Σκ. Λάβαμε τὸ «Βαχχικό». — κ. Κ. Μανρ. Στὴν τέχνη τὸ αἶσθημα πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινόν. Εἶναι ἀλήθεια, στὴ ζωὴ σου, πὺς ἤθελες νὰ ἦσουν παράκι νὰ σ' ἔπιανε στὸ ἀγκίστρι της; Καὶ μήπως δὲ σ' ἔπιασε μὲ τὸ ἀγκίστρι τῶν ματιῶν της, γιὰ νὰ λὲς τέτοια πράγματα; — κ. Ν. Γριπ. Λάβαμε τὰ «Μεσάνυχτα». — κ. Ε. Β. Ὁραῖος ρυθμός, μὰ πολὺ μεγάλο, καὶ πολὺ ἀραιὸ τὸ νόημα. Καὶ κάμποσες χαρμωδιές. — κ. Ἀποσταμ. Έρωδ. Θά δημοσιευτεῖ τὸ πρῶτο. Τίτλος; — κ. Νασ. Χρηστ. Τὸ Βουκολικὸ τὸ δώσαμε τοῦ κ. Γκόλφρη. — κ. Γ. Λυδ. Μὲ τὴ σειρὰ του καὶ μὲ τὴν τύχη του. — κ. Σ. Φ. Θά δημοσιευτεῖ ἡ παράφραση. Τὸ «κλείσε τὸ στόρι» σὰ λιγάκι ἀδειανόν. Ὁ στίχος «Π' ὁ πόθος χαϊδεύει» κακόχογος κ' ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρο. — κ. Η. Φ. Η. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου. Έχεις πολλὴ ποίηση. Τὰ δυὸ πρῶτα θά μπορούσαν νὰ δημοσιευτοῦν ἂν δὲν εἶχαν μερικὰ ψεγάδια: λ. γ. ὁ 1ος στίχος «Τὸ φεγγαράκι χλωμὲς ἰχτίδες ὀρχεῖ» δὲν εἶναι στίχος· ὁ 2ος κακοδιαβάζεται. Τὸ «βαρκοῦλα» δίχως ὀριστικὸ ἢ ἀόριστο ἄρθρο, εἶναι ἀφύσικο καὶ στεναχωρημένο. Τὸ μπήχειν» τὰ γέλια, ἄσχημο. Στὴν «Εὐτυχία» ἐκείνο τὸ ἀπὸ «τόποι μακρυνοί», ἄνκαι τὸ λένε σὲ μερικὰ μέρη δὲν εἶναι δόκιμο, μήτε ὁμορφο κ.τ.λ. — κ. Αν. Έυαγ. Λάβαμε τὸ «Ἡρὼ καὶ Λεάντρος». — κ. Δ. Νουσ. Εὐχαριστοῦμε. Τοῦλάχιστο αὐτὸ πασκίζουμε νὰ κάνομε. Δὲ γράφεις ἄσχημα. Ὅμως ἀφοῦ «οἱ πόθοι πάνε,

σβύσανε»: πὺς γράφεις πὺς μέσα σου «φουντώνει τρανὸς κ' ἀνομολόγητος ὁ πόθος τῆς ἀγάπης;» — κ. Λανωνινό. Καλὸ εἶναι, μὰ πολιτικὰ ποιήματα δὲ δημοσιεύουμε. — κ. Π. Καστ. Γιατὶ κλαίγεις τόσο πολὺ; Ὁ πόνος καὶ τὸ κλάμα ἔχουνε κ' αὐτὰ τὴν ντροπὴ του· ἀλλιῶτικα μπορούνε νὰ κάνουν τὸν ἄλλο νάγαναχτήσει ἢ νὰ γελάσει. Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἄλλωστε τόσο γεμάτη μὲ πόνον, ποῦ ὅποιος φωνάζει πολὺ δυνατὰ πὺς τὸν πονάει τὸ δόντι του, ἢ ἡ καρδιά του, μοιάζει σὰν ἐγωίστης ἢ σὰν ἀλαφροῦταικος. Λένε εἶναι ἔτσι;

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

REVUE CRITIQUE. *Ἀντὲ Ποιάν*: Ἡ γένεση τῆς τεχνοκριτικῆς στὴν Ἰταλία. — *Φρανσουά Ρενί*: Τὸ αἰγυπτιακὸ πρόβλημα. — *Σάρε ντυν Μπός*: Διαβάζοντας «Τὸ Κόκκινο καὶ τὸ Μαῦρο». — *Έμιλ Ανγκί*: Σκίτσα, ποιήματα κτλ. κτλ.

LA REVUE CONTEMPORAINE, (Ἀπρίλ). Μαρκη. ντε λ' Ετουρμπιγιόν: Ἐδουν ὅλοι οἱ λαοὶ δικαίωμα στὴ ζωὴ; — Ἀλεξ. ντε Λένς, Εδγ. Μπωσέ, Λουσιέ Γκιγιέ, Μωρίς Ντυπλεσῦ: Ποιήματα. — Ἐρνέστου Ραινὼ: Ἡ γενναία τῶν συμβολιστῶν κτλ. κτλ. Σεχωρίζουμε ἕνα κριτικὸ σημεῖωμα τοῦ κ. Λουδοβίκου Νεμό γιὰ τὸν ποιητὴ Γ. Δροσίνη, καὶ μερικὰ ποιήματα τοῦ τελευταίου μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν πρῶτό, Ἐπίσης ἕνα ποίημα τοῦ ποιητῆ Ε. Ἀδνασιάδη «Τραγοῦδι χοροῦ».

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

ΙΛΙΑΔΑ—ΚΟΥΦΙΑ ΚΑΡΥΔΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 46—ΑΡΧ. 6

Ο ΙΣΤ' ΤΟΜΟΣ (1919) ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,"

— ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΣ. - ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΣΤΗΛΕΣ 868 —

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ-ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ-ΔΡΑΜΑΤΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ-ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ ♦♦♦♦♦♦♦♦
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΦΘΑ ♦♦♦♦
Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ♦♦
ΣΩΣΤΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ♦♦

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ

ΔΡΧ. ΤΡΙΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ
ΤΡΙΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ "ΤΥΠΟΣ,, ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3, ΑΘΗΝΑΙ